

Nr. van het arrest

Nr. 472 Corr. Folio

Nr. 2001 CV 22 van het parket

Nr van de griffie

ARREST

Het Hof van Beroep te Brussel, 15de kamer,

zitting houdend in strafzaken, wijst het volgende arrest :

In zake van het Openbaar Ministerie en van :

DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR, bevoegd voor het
grondgebied van handelend in naam van het Vlaamse
Gewest, met burelen te

eisers tot herstel,
vertegenwoordigd door meester
beiden advocaat aan de balie van

loco meester

tegen :

1) geboren te op
wonende te

beklaagde,
vertegenwoordigd door meester
beiden advocaat aan de balie van

loco meester

2) geboren te op
wonende te

beklaagde,
vertegenwoordigd door meester

advocaat aan de balie van

3) geboren te op
hii leven laatst wonende te
overleden te op

beklaagde.

Gezien het hoger beroep ingesteld op :

- 15 december 2000 door het openbaar ministerie tegen de beklaagden en

tegen een vonnis uitgesproken na tegenspraak door de 52ste kamer van de correctionele rechtbank te Brussel d.d. 6 december 2000 dat zegt dat feiten van de tenlastelegging A niet bewezen geacht worden doch deze van de tenlastelegging sub B wel bewezen voorkomen;

Derhalve :

- op strafrechtelijk gebied:

Spreekt de beklaagde _____ vrij uit hoofde van de tenlastelegging A.

Verklaart de tenlastelegging B bewezen in hoofde van de beklaagde _____ en gelast daarvoor de eenvoudige opschorting van de uitspraak van de veroordeling gedurende een termijn van 1 jaar.

Legt hem een vergoeding op van 1.000 frank.

Verklaart de tenlastelegging B bewezen in hoofde van de beklaagde _____ en gelast daarvoor de probatieopshorting van de uitspraak van de veroordeling gedurende een termijn van 3 jaar onder de voorwaarden :

- zich ervan onthouden de natuurlijke biotoop beschreven in de tenlastelegging op enige wijze te verstoren, middels en niet-limitatief : boomvallingen, en -kappingen andere dan noodzakelijk voor het behoud en de veiligheid, reliëfveranderingen en andersoortige wijzigingen aan de bestaande toestand;
- het toezicht gedogen van de gemachtigde ambtenaar.

Legt hem een vergoeding op van 1.000 frank.

Verklaart de tenlastelegging B bewezen in hoofde van de beklaagde _____ en gelast daarvoor de probatieopshorting van de uitspraak van de veroordeling gedurende een termijn van 3 jaar onder de voorwaarden :

- zich ervan onthouden de natuurlijke biotoop beschreven in de tenlastelegging op enige wijze te verstoren, middels en niet-limitatief : boomvallingen, en -kappingen andere dan noodzakelijk voor het behoud en de veiligheid, reliëfveranderingen en andersoortige wijzigingen aan de bestaande toestand;
- het toezicht gedogen van de gemachtigde ambtenaar.

Legt haar een vergoeding op van 1.000 frank.

Veroordeelt elk der beklaagden to ¼ van de kosten (3.210 frank) en laat ¼ t.l.v. de Staat.

- Wat betreft de herstellvordering:

Verklaart de herstellvordering van de Administratie vooralsnog ongegrond en wijst deze af.

Zegt dat huidig vonnis zal worden overgeschreven op de kant van de overgeschreven dagvaarding op de wijze bij artikel 84 van de Hypotheekwet voorgeschreven.

Gehoord het verslag van voorzitter

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord de eiser tot herstel in zijn middelen, zoals ter zitting ontwikkeld door meesters

Gehoord de beklagde in zijn middelen van verdediging, zoals ter zitting ontwikkeld door meester

Gehoord de beklagde in zijn middelen van verdediging, zoals ter zitting ontwikkeld door meester

Gezien de conclusies en stukken van partijen.

Het hoger beroep werd regelmatig naar vorm en tijdig ingesteld.

Na dit hoger beroep, meer bepaald op is de beklagde overleden.

De strafvordering jegens haar is vervallen door overlijden.

Naar aanleiding van een klacht werd bij aanvankelijk proces-verbaal d.d. 4 april 1999 vastgesteld dat op het onroerend goed gelegen te

(kadastraal gekend onder de volgende constructies werden aangetroffen: een stacaravan met overdekking en een terras, twee tuinhuizen, een berghok dienstig als WC, een berging dienstig als elektriciteitskast, een brievenbus, een verharding en een vijver.

Bij brief d.d. 21 april 1999 werd de herstellvordering gericht aan de procureur des Konings die bestond uit : het verwijderen van alle voormelde constructies, het dichten van de vijver en het verwijderen van alle afbraakmaterialen van het terrein.

Volgens deze brief was het perceel waarop de constructies opgericht werden, gelegen in natuurgebied volgens het gewestplan

De motivering van deze herstellvordering luidde als volgt:

"De uitgevoerde werken zijn in strijd met de planologische voorschriften van het gewestplan i.c. artikel 13. Tevens worden de natuurgebieden beschouwd als prioritaire gebieden in het handhavingsbeleid".

De eerste beklagde was eigenaar van het onroerend goed sinds 1981 tot 1995 toen hij het verkocht aan de tweede en derde beklagden.

Bij authentieke akte d.d. 18 december 1981 werd door de eerste beklagde een "woonhuis met alle aanhorigheden" aangekocht.

Bij authentieke akte d.d. 27 december 1995 werd doorverkocht aan tweede en derde beklagde : "een vakantieverblijf".

Bij gerechtsdeurwaardersexploot d.d. 14 juli 2000, op 26 juli 2000 vermeld op de rand der inschrijving, werden de beklagden gedagvaard om voor de correctionele rechtbank te Brussel te verschijnen en ze werden ervan beticht:

1. de eerste beklagde:

A. tussen 18 december 1981 en 26 december 1995;

zonder voorafgaandelijke schriftelijke vergunning te hebben opgericht: een staancaravan met overdekking en een terras, twee tuinhuizen, een berghok dienstig als WC, een berging dienstig als elektriciteitskast, een brievenbus en een verharding (toegangsweg) en een vijver te hebben aangelegd;

2. de drie beklagden:

B. de toestand omschreven sub A te hebben in stand gehouden in de periode;

- de eerste beklagde: tussen 18 december 1981 en 26 december 1995;
- de tweede en derde beklagden: tussen 27 december 1995 en heden (datum van bevel tot dagvaarding zijnde 7 juli 2000).

De eerste rechter heeft :

- de eerste beklagde:

- vrijgesproken voor tenlastelegging sub A;
- schuldig bevonden aan de tenlastelegging sub B en de opschorting gelast voor een termijn van EEN jaar;

- de tweede en derde beklagde :

- schuldig bevonden aan de tenlastelegging sub B en de opschorting gelast voor een termijn van DRIE jaar.
- geoordeeld dat er "vooralsnog geen reden voor handen was om de herstellvordering van de Administratie in te willigen" en wees deze af als ongegrond.

Tijdens de procedure voor het hof van beroep werd de ligging van de kwestieuze constructies in natuurgebied door de eerste en tweede beklaagden betwist.

Naar aanleiding van een proces-verbaal van vaststelling d.d. 23 februari 2012 werd door de bevoegde overheid vastgesteld dat :

- het houten hok en het houten tuinhuis volledig in natuurgebied gelegen zijn;
- de toegangsweg en de verharding van de vroegere caravan en het terras gedeeltelijk in natuurgebied gelegen zijn.

Voor het overige zouden de constructies aldus gelegen zijn, zoals de beklaagden voorhielden, in agrarisch gebied.

Deze vaststelling heeft gevolgen voor de verdere beoordeling van de inbreuken.

Het komt gepast voor de tenlastelegging sub A te heromschrijven naar art. 4.2.1.1.a van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO), samen met tenlastelegging sub B strafbaar gesteld bij art. 6.1.1.VCRO voor wat betreft de constructies die gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbaar gebied, zijnde : het tuinhuis, het houten hok, de verharding - toegangsweg, de verharding van de vroegere caravan en het terras.

De partijen werden ter zitting van het hof d.d. 20 februari 2012 uitgenodigd zich te verdedigen nopens deze heromschrijving. Door deze heromschrijving worden dezelfde feiten beoogd als deze omvat in de oorspronkelijke tenlasteleggingen.

Wat de door de partijen ingeroepen verjaring van de strafvordering betreft, dient hier een onderscheid gemaakt te worden enerzijds de constructies die gelegen zijn in natuurgebied zijnde ruimtelijk kwetsbaar gebied (het tuinhuis, het houten hok - ook tuinhuis genoemd in de dagvaarding -, de verharding - toegangsweg, de verharding van de vroegere caravan en het terras, hierna ook groep I genoemd), en deze die daar niet in gelegen zijn (meer bepaald: de stacaravan met afdak, een bergkot, een wc, een berging als elektriciteitskast en de vijver, hierna ook groep II genoemd).

Met betrekking tot de aan de beklaagden ten laste gelegde instandhoudings-misdrijf omschreven onder tenlastelegging sub B met betrekking tot groep II (de constructies die gelegen zijn in ruimtelijk niet kwetsbaar gebied zoals hiervoor opgesomd), is het zo dat artikel 6.1.1. derde lid VCRO (voorheen artikel 146, derde lid Stedenbouwdecreet 1999, zoals gewijzigd bij artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft) het volgende bepaalt:

"De strafsanctie voor het in stand houden van inbreuken, vermeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijke kwetsbare gebieden. Voor de strafbare instandhouding is uitsluitend vereist dat de wettelijke handelingen op het ogenblik van de instandhouding gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbaar gebied".

Artikel 6.1.2 VCRO bepaalt: "Artikel 6.1.1, derde lid, toegevoegd bij decreet van 4 juni 2003 en gedeeltelijk vernietigd bij arrest nr. van 19 januari 2005 van het Grondwettelijk Hof, wordt geïnterpreteerd als volgt:

Deze bepaling heft de strafbaarstelling van de vermelde instandhoudingsmisdrijven op".

Dit brengt mee dat met ingang van 22 augustus 2003, datum waarop artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003) in werking is getreden, het in stand houden van inbreuken, vermeld in artikel 6.1.1., eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° VCRO, geen misdrijf is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijke kwetsbare gebieden.

Vermits de opheffing van de strafbaarstelling van het in de tenlastelegging sub B ten laste gelegde misdrijf, wat de constructies betreft van groep II, ontslag van rechtsvervolgning tot gevolg heeft, kan er thans geen sprake meer zijn van samenloop met het in de tenlastelegging sub A aan de beklaagde ten laste gelegde misdrijf van het uitvoeren van die constructies zonder de vereiste vergunning.

De feiten ten grondslag liggend aan de tenlastelegging sub A worden in de tijd gesitueerd "tussen 18 december 1981 en 26 december 1995", hetzij, in de meest ongunstige veronderstelling voor de eerste beklaagde dat het werk pas werd beëindigd op 26 december 1995, ruim 16 jaar geleden, zodat de strafvordering, rekening houdend met de stuiting en schorsingsperiode in eerste aanleg, reeds vervallen was door verjaring alvorens de zaak voor dit hof ingeleid werd.

Voor de constructies van groep I is de strafbaarstelling van het instandhoudingsmisdrijf sub B echter niet opgeheven, zodat wat deze inbreuken betreft wel nog sprake is van samenloop met het in de tenlastelegging sub A aan de eerste beklaagde ten laste gelegde misdrijf van uitvoeren van werken zonder de vereiste vergunning.

De beide strafbare gedragingen maken dan, in zoverre ze bewezen zijn, een voortgezet misdrijf uit dat enerzijds bestaat uit de oprichting en anderzijds de instandhouding.

Het instandhoudingsmisdrijf, zoals ten laste gelegd van de eerste beklaagde, heeft een einde genomen op 27 december 1995, zijnde de dag dat het onroerend goed verkocht werd aan de tweede en derde beklaagden, zodat ook de strafvordering nopens tenlastelegging sub A als de tenlastelegging sub B met betrekking tot groep I vervallen is door verjaring in hoofde van de eerste beklaagde.

In hoofde van de tweede beklaagde is voor het misdrijf sub B, met betrekking tot de constructies van groep I, de strafvordering niet vervallen door verjaring.

Het instandhoudingsmisdrijf betreft een voortdurend misdrijf dat pas voltrokken is wanneer een einde wordt gesteld aan de bestendige delictuele toestand.

Uit het proces-verbaal van vaststelling d.d. 20 december 2011 blijkt dat verwijderd werden:

- de stacaravan, maar een gedeelte van het afdak (terras) was nog aanwezig;
- de stenen wc.

Voor al de overige constructies kan zelfs nog geen sprake zijn van begin van verjaring gelet op het feit dat de toestand nog voortduurt.

De tweede beklagde roept een vermoeden van vergunning in stellende dat uit de authentieke aktes blijkt dat de constructies reeds vóór 1981 aanwezig waren en "waarschijnlijk" reeds waren gerealiseerd vóór het in voege treden van het gewestplan

Volgens deze beklagde dient de stedenbouwkundige inspecteur aan te tonen dat de oorspronkelijke toestand op het ogenblik van de creatie van het gewestplan anders zou zijn geweest dan de huidige toestand.

Het is echter de beklagde zelf die door middel van enig rechtens toegelaten bewijsmiddel (zoals eventueel foto's) moet aantonen dat de kwestieuze constructies reeds bestonden vóór 1982 of vóór de eerste inwerkingtreding van het gewestplan (inzake 1977).

Dit vereiste bewijs wordt niet geleverd inzake door enkel te verwijzen naar de vermelding in de respectievelijke authentieke akten waarbij vooreerst (in 1981) "een woonhuis met aanhorigheden" werd verkocht en vervolgens (in 1995) "een vakantieverblijf".

Derhalve kan de tweede beklagde zich niet gegrond beroepen op voormeld vermoeden van vergunning.

Het staat derhalve vast dat voor alle constructies, zoals opgesomd in groep I, een vergunning vereist was doch deze worden niet voorgebracht zodat de tweede beklagde schuldig wordt bevonden aan tenlastelegging sub B wat groep I betreft.

De voormelde inbreuk is enkel strafbaar indien deze met opzet gepleegd werd. Er is sprake van opzet indien men doelbewust (wetens en willens) in strijd met de wet handelt.

Het bewust en vrijwillig handelen volstaat daartoe en dit wordt verondersteld bij het piegen van de materiële handeling door de tweede beklagde die als de uiting van zijn vrije en bewuste wil moet worden gezien indien het bestaan van een schulditsluitings- of rechtvaardigingsgrond niet aannemelijk wordt gemaakt, hetgeen inzake toepasselijk is.

Het staat vast dat op het ogenblik van de vaststellingen van het aanvankelijk proces-verbaal, het de tweede beklaagde is die het misdrijf van instandhouding, zoals omschreven onder tenlastelegging sub B betreffende de constructies van groep I, pleegde.

Deze beklaagde kan de op dwaling gegronde goede trouw niet inroepen ter uitsluiting van dit misdrijf vermits deze dwaling niet onoverkomelijk is.

Zo roept deze beklaagde in dat in de authentieke akte van aankoop gestipuleerd werd dat : de bestaande constructies werden opgericht met naleving van de van toepassing zijnde stedenbouwkundige reglementering en dat, in de mate zij bouwvergunningplichtig waren, zij opgericht werden in overeenstemming met de uitgerelkte vergunningen.

Vooreerst wijst het hof er nogmaals op dat door deze beklaagde geenszins wordt aangetoond wat de "bestaande constructies" waren op het ogenblik dat hij de grond aankocht.

Vervolgens oordeelt het hof dat door deze vermelding de beklaagde geenszins kan vooropstellen dat hij al het nodige deed om juiste informatie te verwerven over de wettelijke toestand van de aanwezige constructies en hij slecht werd ingelicht.

Indien het inderdaad zo was dat de verkoper (eerste beklaagde) in de authentieke akte vermeldde dat hij voor de vergunningsplichtige constructies over de nodige vergunning beschikte, dan had de tweede beklaagde deze minstens moeten opvragen.

Ook de verklaring op zich vanwege de verkopers dat bepaalde constructies werden opgericht met naleving van de van toepassing zijnde stedenbouwkundige reglementering ontsloeg de tweede beklaagde geenszins deze toestand zelf na te gaan.

Het staat vast dat de redelijke termijn, zoals vermeld in artikel 6 al. 1 E.V.R.M. te dezen overschreden werd. Dit is het geval omwille van de termijn die, zonder dat dit vereist was voor een goede en eerlijke rechtsbedeling, verliep tussen het hoger beroep van het openbaar ministerie d.d. 15 december 2000 en de inleiding van de zaak voor het hof van beroep op 2 mei 2011.

Het komt gepast voor de eenvoudige schuldigverklaring conform art. 21 V.T. Sv. uit te spreken in hoofde van de tweede beklaagde.

Wat de herstellvordering betreft

Op het ogenblik dat de herstellvordering bij de rechter werd ingeleid bij dagvaarding d.d. 14 juli 2000 voor de inleidingszitting van 9 november 2000 was het misdrijf van instandhouding (wat alle constructies betrof) nog strafbaar zodat er toen nog samenloop was (art. 65 Sw.) met het misdrijf van uitvoeren van werken.

Op dat tijdstip was het oprichtingsmisdrijf, noch het instandhoudingsmisdrijf verjaard (gelet op de stuiting van het PV d.d. 4 april 1999) zodat de herstellvordering, in de mate zij gebaseerd is op het misdrijf omschreven onder de tenlastelegging sub A (in hoofde van eerste beklagde) en B (met betrekking tot groep I) in hoofde van beide beklagden, tijdig is ingesteld (art. 7.7.4 VCRO en 26 V.T.Sv.)

Dit hof is derhalve bevoegd uitspraak te doen nopens deze herstellvordering.

Ten onrechte stelt de eerste beklagde dat de herstellvordering niet meer tegen hem kan gericht worden nu deze pas bij conclusie d.d. 4 november 2011 van de stedenbouwkundige inspecteur werd geformuleerd.

De herstellvordering is niet gericht tegen een bepaald persoon maar geschiedt in rem, dus hangt ze aan de zaak, het onroerend goed, zelf.

Deze herstellvordering kan geformuleerd worden (en meegedeeld aan de procureur des Konings) zonder dat daartoe in de regel enig vormvoorschrift nageleefd moet worden en zonder dat de namen moeten worden opgegeven van de deelnemers aan het misdrijf tegen wie de vordering is gericht. In de strafprocedure is deze herstellvordering van de handhavende overheid per definitie gericht tegen elke schuldig bevonden deelnemer aan het misdrijf.

Aldus bevond de herstellvordering zich in het strafdossier op het ogenblik dat de beklagden er kennis van kregen zodat deze moesten weten waar zij aan toe waren en zodat zij hun verweer konden voeren tegen deze vordering waardoor hun recht van verdediging werd geëerbiedigd (Cass. 7 oktober 2003,

De herstellvordering is geenszins verjaard, zoals de tweede beklagde ten onrechte voorhoudt.

Deze vordering werd tijdig ingesteld, zoals hiervoor uiteengezet, en de verjaring loopt niet meer totdat een in kracht van gewijsde gegane beslissing het geding heeft beëindigd (Cass. 22 februari 2005, A.R. www.cass.be).

Zodra de rechter bij wie de strafvordering aanhangig is gemaakt, kennis heeft genomen van de keuze van de handhavende overheid met betrekking tot de door het algemeen belang vereiste herstellvorm, is er immers sprake van een burgerlijke stuiting conform art. 2244 B.W., ongeacht de wijze waarop dit geschiedde. Stuiting betekent hier dat de verjaringstermijn vanaf dat ogenblik niet meer loopt, m.a.w. dat de vordering niet meer kan verjaren.

Voor zover het oprichtingsmisdrijf en het instandhoudingsmisdrijf, met betrekking tot groep I, bewezen is in hoofde van eerste beklagde, kan hem ook nog een herstelmaatregel worden opgelegd in zoverre de constitutieve elementen van deze misdrijven in zijnen hoofde worden bewezen.

Uit geen enkel element van het strafdossier kan met zekerheid worden afgeleid dat de eerste beklaagde de dader is van de oprichting van (welke van) de constructies van tenlastelegging sub A.

Uit de verklaring van de klagers in dit dossier blijkt dat deze stellen dat door de opeenvolgende elgenaars is bijgebouwd op het kwestieuze perceel, zonder dat echter specifiek werd uiteengezet wie wat bijgebouwd had.

Het hof acht aldus de tenlastelegging sub A niet bewezen in hoofde van de eerste beklaagde.

Het staat evenmin vast dat deze beklaagde welke illegale constructie dan ook in stand heeft gehouden, en dus zeker niet deze van groep I.

Het enige dat zeker blijkt uit het strafdossier, is het feit dat op het ogenblik in 1999 van de vaststelling in het aanvankelijk proces-verbaal, de constructies van groep I zonder vergunning werden opgericht en in stand werden gehouden door tweede beklaagde, misdrijf waaraan de tweede beklaagde om de redenen hiervoor schuldig werd bevonden.

Aan de wederrechtelijke toestand veroorzaakt door het instandhoudingsmisdrijf met betrekking tot de constructies van groep I werd nog geen einde gesteld.

De plaats werd niet in de vorige staat hersteld door de afbraak van de wederrechtelijke constructies van groep I en er is geen regularisatievergunning.

Het hof is van oordeel dat, in acht genomen de motieven aangehaald in de vordering alsook in de conclusie van de stedenbouwkundige inspecteur neergelegd ter zitting van het hof op 19 maart 2012, deze niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

Noch het feit dat het woonhuis zich slechts op tientallen meters van het natuurgebied bevindt, en dus ook van de wederrechtelijk opgerichte constructies, noch het feit dat bepaalde constructies in agrarisch gebied opgericht zullen blijven staan, doet afbreuk aan het voorgaande nu deze wederrechtelijke constructies (van groep I, die nog aanwezig zijn) wel degelijk de goede ruimtelijke ordening schaden.

De herstellvordering werd genomen door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften en het blijkt niet dat deze genomen werd met machtsafwendings, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zij strookt met de wet.

Wat de opgerichte constructies betreft, staat het vast dat deze in strijd zijn met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen zodat voldaan is aan art. 6.1.41 §1 ,1° VCRO.

Zoals hierboven, wat betreft de strafvordering, reeds werd uiteengezet nopens de periode van overschrijding van de redelijke termijn is dit ook hier, wat de herstellvordering betreft, het geval.

Uit art. 21 ter, tweede lid Sv. volgt dat de strafrechter, ook bij vaststelling dat de redelijke termijn van de strafvordering is geschonden, de dader moet veroordelen tot teruggave zo daartoe aanleiding bestaat.

Dit geldt evenzeer voor de maatregel van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand die, zoals de teruggave, strekt tot het herstel van de toestand vóór het misdrijf.

De noodzaak om de goede ruimtelijke ordening te handhaven en waar nodig te herstellen biedt, wegens de aard zelf van de herstellvordering die ertoe strekt de gevolgen van het misdrijf ongedaan te maken, geen ruimte tot mildering van de op te leggen herstelmaatregel om redenen die enkel de persoonlijkheid van de dader betreffen en onverenigbaar zijn met de doelstellingen van de wet.

De noodzaak van een passend herstel wegens de overschrijding van de redelijke termijn wordt daarenboven beïnvloed door de omstandigheid dat de betrokkene in afwachting van de uitspraak langdurig voordeel heeft kunnen halen uit de door hemzelf gecreëerde toestand.

Teneinde te voldoen aan het bepaalde in de artikelen 6.1 en 13 E.V.R.M. kan de strafrechter, binnen de bevoegdheden die artikel 149, §1 Stedenbouwdecreet 1999 hem toekent, en onverminderd de door hem te verrichten legaliteitstoets krachtens artikel 159 Grondwet, zich ertoe beperken als passend herstel enkel de overschrijding van de redelijke termijn op authentieke wijze vast te stellen (zie Cass. 25 januari 2011.).

De dwangsom van 61,97 euro per dag vertraging wordt opgelegd nu uit de behandeling van de zaak en het strafdossier blijkt dat er reden is om aan te nemen dat de tweede beklaagde niet vrijwillig zal overgaan tot dat herstel.

De op te leggen dwangsom moet hem er toe aanzetten het rechterlijk bevel effectief uit te voeren of te doen uitvoeren binnen de in functie van de omvang van het herstel hierna bepaalde termijn.

Dit bedrag van de dwangsom is redelijk en er is geen reden hieraan een beperking te stellen.

De termijn van ZES maanden voor de uitvoering van het herstel komt gepast voor rekening houdend met de aard van de kwestieuze uit te voeren werken.

De herstellvordering met betrekking tot de stacaravan zelf en de stenen wc is zonder voorwerp geworden.

De herstellvordering, in zoverre gegrond op het bewezen misdrijf sub B in hoofde van tweede beklaagde wat de constructies van groep I betreft, is gegrond.

De tweede beklagde wordt veroordeeld in de kosten, behalve de dagvaardingskosten van eerste beklagde en beklagde die ten laste van de Staat moeten blijven, die voor het overige in oorzakelijk verband staan met het in zijnen hoofde bewezen gebleven misdrijf.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK;

Gelet op de in het bestreden vonnis door de eerste rechter aangehaalde wetsartikelen, alsook de artikelen :

- 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;
- 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering;
- 20 t/m 28 V.T. Sv.;
- 33 Programmawet 5 augustus 2003;
- 84 Hypotheekwet;
- 6.1 E.V.R.M.;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk;

Doet het bestreden vonnis teniet en opnieuw rechtsprekend:

Op strafrechtelijk gebied:

Verklaart de strafvordering in hoofde van de beklagde vervallen door overlijden;

Ontslaat de beide beklagden van rechtsvervolging voor de tenlastelegging sub B in zoverre betrekking hebbend op : de stacaravan met afdak, een bergkot, een wc, een berging als elektriciteitskast en de vijver;

Verklaart de strafvordering in hoofde van de beklagde vervallen door verjaring;

Veroordeelt de tweede beklagde bij wijze van eenvoudige schuldigverklaring uit hoofde van de tenlastelegging sub B met betrekking tot het tuinhuis, het houten hok -ook tuinhuis genoemd in de dagvaarding-, de verharding - toegangsweg, de verharding van de vroegere caravan en het terras;

Veroordeelt deze tweede beklagde tot betaling van een vergoeding van 25 euro verhoogd tot 32,27 euro;

Laat de kosten van dagvaardingen van
laste van de staat;

ien

Veroordeelt deze tweede beklaagde in de overige kosten van beide aanleggen, deze van eerste aanleg begroot op 60,12 euro en deze in graad van beroep bepaald op 64,43 euro;

Wat de herstellvordering betreft:

Stelt de overschrijding van de redelijke termijn nopens de herstellvordering vast.

Beveelt, op vordering van de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur.
aan de beklaagde op het perceel te
aan gekadastreerd

binnen een termijn van ZES MAANDEN vanaf de dag dat dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door het afbreken van het tuinhuis en het houten hok, de verharding-toegangsweg en de verharding van de vroegere caravan en terras en het verwijderen van de afbraakmaterialen van het terrein, dit alles onder verbeurte van een dwangsom van 61,67 euro per dag vertraging te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van ZES MAANDEN vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden;

Zegt voor recht dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, in geval het arrest niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormeldé termijn, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien overeenkomstig hetgeen bepaald is in artikel 6 1 46 VCRO;

Verstaat dat deze eindbeslissing op de kant van de overgeschreven dagvaarding ingeschreven wordt op de wijze bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **16 april 2012**, waar aanwezig waren :

raadsheer d.d. voorzitter,
raadsheer,
plaatsvervangend raadsheer,
advocaat-generaal,
griffier.